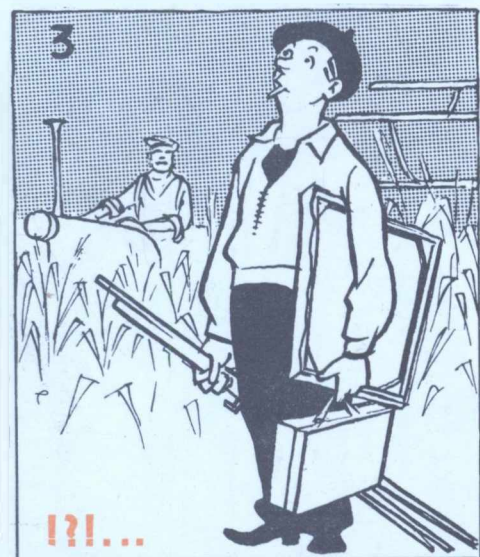
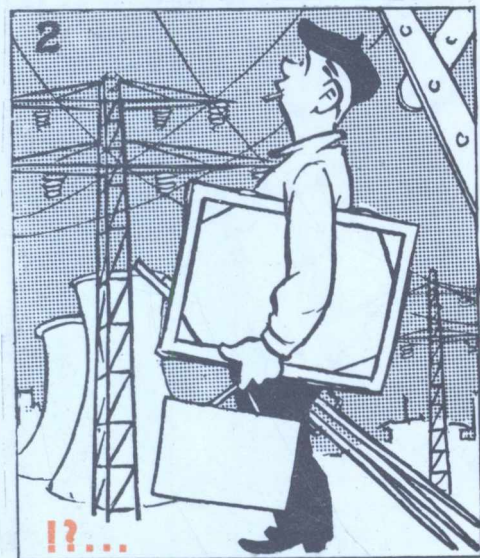
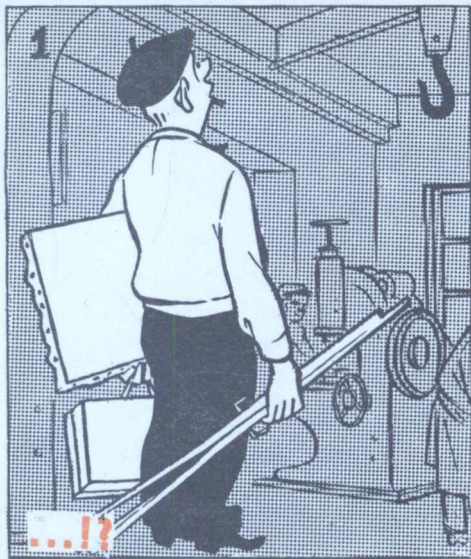

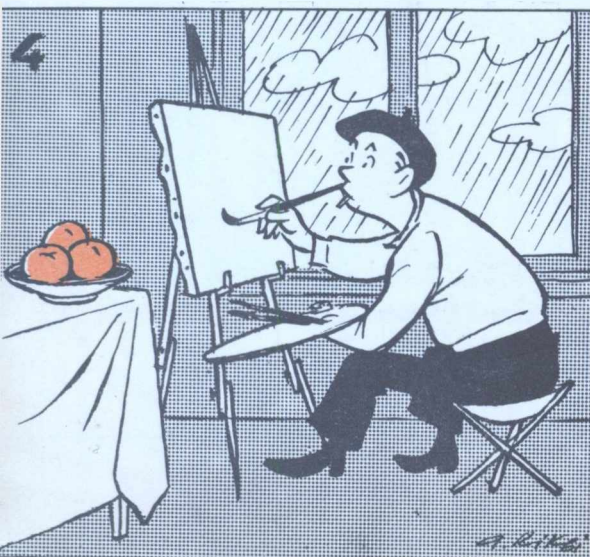
- Cînd ai fost criticat spunea că vei avea grijă ca remiza să fie reparată imediat.
- Ei și dumneavoastră! Vă luați după ce spune omul la supărare?!

urzica

ANUL XIII • Nr. 19 • 15 OCTOMBRIE 1961 • 16 PAGINI • 150 LEI

Desen de RIK AUERBACH

ÎN TREN

Taca-taca-taca-taca-Uuuu!Uuuu!
 — E vreun loc liber?
 — Da, poftim!
 ...Cine o fi? De prin partea locului nu e, că l-aș fi cunoscut! Și nici nu vorbește ca oamenii de pe la noi. Mi se pare că l-am văzut eu odată la Oradea, la regiune, atunci când am fost criticați că nu ne ocupăm de calificarea morarilor din raion. Stătea deoparteși nota mereu într-un carnet. O fi gazetar! Da, sigur că e gazetar! Și precis că o fi de la satiră, că prea zlmbește mereu! C-așa sint ăștia de la satiră! Nu știu decît să ridă. Te critica și rid. Tu te necăjești că te-au luat în târbacă, și ei rid. Păi, frumos e să ridă de necazurile oamenilor?

Taca-taca-taca...
 — N-aveți un foc?
 ...Nu e de la ziar. Sigur! Că dacă era de la ziar nu-mi cerea foc. Bineînțeles! Că doar n-ar fi plecat omul din București la drum fără chibrituri la el. Și eu care credeam că a venit în problema morarilor! Și la urma-urmei sint eu vinovat? Și ce-i dacă sint secretar al Sfatului popular al raionului Marghita? Să răspund eu de faptul că la morile din raionul nostru morarii nu... Totuși bine că nu e de la satiră! E chiar foarte simpatic.

— Frumoasă vreme!
 — Mda!
 ...Caută să intre în vorbă. Asta e metoda obișnuită. Sigur că e ziarist. Și încă de la satiră. L-am cunoscut după felul în care s-a uitat pe sub sprincene când a spus: „Frumoasă vreme!” Că numai ăștia se uită așa. Dar cu mine nu-i merge. Mi-a spus: „Frumoasă vreme”, ca după aia să-mi vorbească de ploaie, apoi de recoltă, de grâu, de porumb, și, după aia, să mă tragă de limbă despre morari. Păi, unde să-i calificăm dacă nu avem școli profesionale?...

Taca-taca-taca.
 — Nu știți la ce oră ajungem la Marghita?
 — Pe la 7!
 ...E clar! Nu e de la ziar. Că dacă era de la ziar înseamnă că umblă pe teren și are „Mersul Trenurilor”. Și nu m-ar fi întrebât pe mine la ce oră ajungem la Marghita. Și totuși ce caută la Marghita? O fi băiatul lui Mihai-Baci de la moară că parcă el spune că are un fecior la București. Sigur că e băiatul lui Mihai-Baci, că-i și seamănă. De aia mi se părea cunoscut. Da, leit taică-

său! Bine că nu-i de la ziar, să ne încon-deieze, că majoritatea cetățenilor vin să macine la moara din Marghita și ocoles-celelalte mori din raion, fiindcă au per-sonal cu o calificare inferioară. Noroc că-băiatul lui Mihai-Baci și nu e de la ziar

...Și dacă-i băiatul lui Mihai-Baci și e și la ziar? Da, sigur! Și e de la satiră! Că și bă-trînul are o limbă ascuțită! Așchia nu cade departe de trunchi! A venit de la ziar să va-dă de ce e aglomerată moara de la Mar-ghita și stau oamenii zile în șir la rînd să macine... Dar ce vină am eu?... De ce nu se face și în regiunea noastră o școală de calificare profesională pentru morari? Că am auzit că în alte regiuni s-ar fi înființat pe lin-gă sfatul popular asemenea școli. O fi de la ziar? N-o fi de la ziar? Ce-ar fi să-ntreb și să nu mă mai frămînt?

— Și ziceți că mergeți la Marghita?
 — Da, la Marghita!
 ...E clar, e de la ziar.
 — Și de unde veniți?
 — De la Oradea!
 ...Ura! Nu e de la ziar.
 — De fapt eu vin de la București!
 — De la București?
 ...Și totuși e de la ziar.
 — Și cu ce treburi la Marghita?
 — În legătură cu școala...
 ...Uff! Nu e...
 — Cu ce școală?
 — ...cu școala de calificare a lucrători-lor morari din regiune.

...e de la ziar!
 — Dar asemenea școală nu există în regi-unea noastră!
 — Ba da!
 ...Habar n-are! Nu este...
 — Nu se poate să existe o asemenea școală la noi în regiune și eu să nu știu. Sint doar secretarul sfatului popular raional.
 — Păi, tocmai asta e. Această școală există mai de mult în regiunea Crișana, nu-mai Sfatul popular al raionului Marghita n-a aflat de acest lucru!
 ...Se vede totuși că e de la ziar. Hai să-l întreb discret.
 — Nu vă supărați, sinteți de la un ziar?
 — Nu!
 ... Ura! Am scăpat!

AL. STOIAN

DUPĂ VACANȚĂ

Dragă Alexandre,

nici nu poți să crezi
 Cît de greu e să te reacomodezi
 Cu un fel de viață ce l-ai întrerupt;
 De o săptămîină lupt într-una, lupt
 Să-mi revin și încă nu am izbutit.
 Vezi tu, ministerul ar fi trebuit
 Să ne-acorde-o lună, una jumătate,
 Pentru adaptarea noastră-n facultate,
 Pînă ce să-și poată omul reveni,
 Nu să pună cursuri chiar din prima zi.
 În timpan vibrează încă-o simfonie
 De cia-cia-uri, sambe de la Eforie...
 Ce mă obsedează tot mai insistent...
 În atari condiții cum să fii atent?
 Țin privirea fixă doar la profesor,
 Gîndurile însă o pornesc în zbor
 Și-n fereastra-cadru, ca pe un ecran
 Îmi apare chipul Miei, diafan,
 Uniform bronzată; cu coșia blondă
 Și cu enigmatic zîmbet de Giocondă.
 Însăși pe profesor prind să-l văd altfel:
 Fruntea-i e legată cu un testemel
 Cum purta bătrînul „barba Iani” care
 Ne plimba cu barca în amurg, pe mare.
 Iar o văd pe Mia „îmbrăcată”-n slip

Alergînd întreaga plajă pe nisip
 Sau cum se aruncă-n mare și se scaldă.
 Cel de matematici are-o voce caldă
 Care se transformă în vibrații de strună
 Evocîndu-mi vraja nopților cu lună.
 Pot acele clipe petrecute-acolo
 Totdeauna-n duo, niciodată solo
 Să le șterg din minte — spune-mi tu te rog
 Cum se șterge-o tablă cu un șomoioș?
 Zău de pot pricepe cum ceilalți studenți
 Pot, din prima clipă ca să stea atenți.
 Pentru ei trecutul n-are importanță,
 Parcă niciodată n-au fost în vacanță!
 Și mai e un lucru ce nu-l pot pricepe:
 Ce să-nveți cînd anul de abia începe
 Ca să uiți pe urmă pîn'la sesiune?
 Eu invăț cînd vine marea presiune
 Cu o săptămîină, două, înainte
 Și am cursul proaspăt imprimat în minte.
 Iar dacă se-ntîmplă vreun „Ferește Doamne”
 Dau în sesiunea viitoare toamne.
 Dacă nici atunci...eh! voi mai vedea,
 Vreme am destulă înaintea mea.
 Știu că-mi vin doar toamne pline cu restanțe
 Însă după ele, vin din nou... vacanțe!

FLORIN IORDĂCHESCU

Pevară nouă

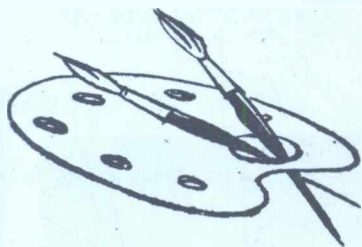
Un copac cu umbra deasă
Și-o pășune de mătase...

Cer senin, cu nori de scamă,
Cimpul larg ca o năframă.

Undeva, pe planul doi,
Cele mai frumoase oi.

Și-un cioban cu ochi ca roua
Citind „Fizică“ de-a IX-a.

DOREL SCHOR

Șoferul

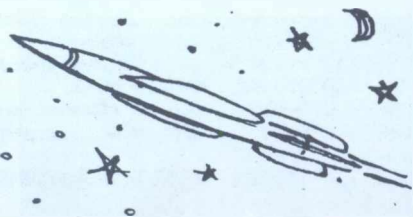
Înalt, voinic, cu timpla argintie,
Cu buze groase, mari, sub mustăcioară,
Stă la volan și gindurile-i zboară
Spre vremurile care or să vie.

Privind șoseaua ce se desfășoară
În fața lui, ca trasă pe hîrtie,
Zîmbește unui gînd care-l îmbie
Clipind șiret din ochii-i de cicoară.

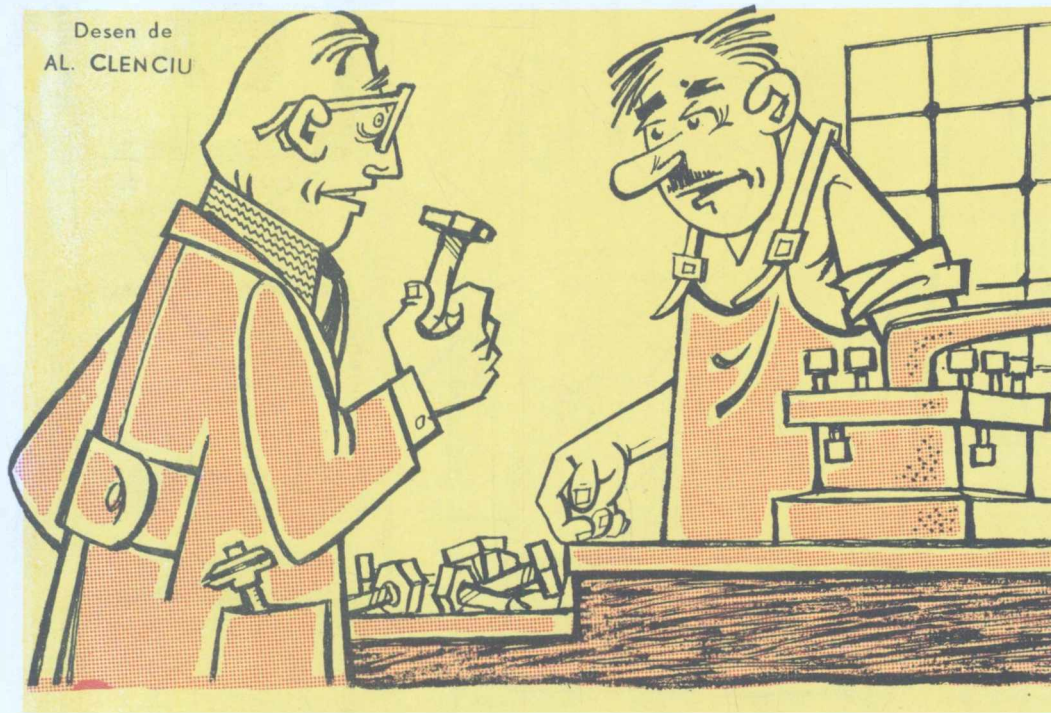
Se vede-n nava lui interastrală
Pe care-o îngrijește și o spală
Și o conduce printre constelații

Și-i mindru că pe o tăbliță scrie
Că el, șoferul, a parcurs 1000
De ani lumină fără reparații!

ATANASIU ATLAS

SOSESC INVITAȚII LA CEL DE AL XXII-lea
CONGRES AL P.C.U.S.

- Sînt slabe piesele? Mă mir. Eu am încercat să îmbin economia cu calitatea!
- Păi dai Ai făcut **ECONOMIE** la **CALITATE!**

*Pietrarul Fidias cioplea...Sub daltă
Din marmora de Paros prinde-ncet
Să iasă fruntea zeului poet,
Puternică, bombată și înaltă.*

*Mai iese-apoi o mină, și cealaltă,
Palpită parcă torsul de atlet...
Iar cu călcîiul șlefuit complet
Statuia-i gata: dreaptă și învoaltă.*

*Și sculptorul s-a tras un pas în spate
Privind cu mîinile încrucișate
Cum i-a ieșit statuia lui Apollo,*

*Dar un copil întreabă: „Spune, oare,
Cînd cumpărași piatra asta mare
Cum ai știut ce s-a ascuns acolo?”*

CONSTANTIN OTTESCU

Sfaturi practice

Cum se face un duș

În cazul că instalația dv. de baie e defectă și nu aveți în apropiere nici o baie publică, dați o fugă pînă în Cișmigiu, luați o barcă și văslăți pînă ajungeți în raza de acțiune a fîntîinii arteziene din mijlocul lacului. Dacă n-ați reușit să găsiți o barcă liberă, ieșiți prin parc pe bd. Schitu Măgureanu și opriți-vă în dreptul blocului cu nr. 39. Cam în jurul orei 20 veți simți mai întîi cîteva picături de apă, iar apoi o adevărată ploaie se va revărsa de sus, udîndu-vă din creștet pînă-n tălpi.

E preferabil să fiți îmbrăcat în gri deschis, deoarece se asortează cu culoarea florilor situate în balconul de la etajul I, pe care le stropește cu acest prilej locatarul respectiv. E inutil să-i mulțumiți, deoarece îl lasă rece orice adjective adresate de trecătorii îmbăiați cu apă de flori.

Pentru cinefili

Doriți să vizionați un film împreună cu doi sau mai mulți prieteni fără a fi necesar ca biletele numerotate să fie cumpărate în același timp? Intrați la cinematograful „13 Septembrie”. Vă veți căuta locul. Îl veți găsi ocupat. Pentru evitarea discuțiilor, un plasator vă va oferi un loc în rîndul 13, bineînțeles dacă nu sînteți superstițios. Acolo vă veți găsi prietenii, care au pățit la fel ca dv. Interesîndu-vă asupra acestei coincidențe, veți afla că rîndul nr. 13 e supranumit „rîndul ghinionistilor”, deoarece locurile sale nu se vînd, urmînd a fi ocupate de către spectatorii care au avut ghinionul să primească bilete cu...dubluri. Nu încercați să cereți explicații de la casa cinematografului: veți observa în apropiere o reclamă a vechiului film „Nimeni nu știe nimic”.

Cum se trage o păcăleală

Vreți să vă răzbunați pe un amic care v-a jucat cîndva vreo festă, oferindu-vă, de pildă, o prăjitură piperată după modelul din filmul „Nu vreau să mă însor”? Invitați-l la masă la restaurantul „Lipscani” și oferiți-i drept felul doi o musaca de vinete. După primele înghițituri veți observa pe chipul său nu numai o expresie de stupefacție, ci și o erupție de broboane de sudoare, provenită din deshidratarea fulgerătoare a organismului cu ajutorul imensei cantități de sare pusă în mîncare de către bucătari.

E precis că amicul dumneavoastră n-o să vă ia niciodată în zeflema, că faceți glume nesărate.

ANDREI BART

C.T.C.-ul Întreprinderii „Bihoreana”, regiunea Crișana, lasă să treacă la control încălziminte cu defecte.

ÎNCĂLȚAT LA „BIHOREANA”

ȘEFUL C.T.C.:

- Cum? Nu ne facem datoria? Pardon!
Eu unul nu pot da cu... piciorul normelor
de recepționare!

Desen de AL. CLENCIU

DIALOGURI

PE GHICITE

Vă rugăm să ghiciți personajele înainte de a întoarce revista.

I

— Ce mai faci?
— Prost!
— Dar ce ai?
— Am început să am amețeli!
Cred că am tensiune!
— Eu am simțit ieri un junghi în cap! Precis e tumoare!
— Mie mi-a amorțit așeară un deget de la picior! Să nu am o arterită!
— Și eu am avut ieri palpi-tații! Cred că am dat în boală de inimă!
— Pe mine m-a înțepat ieri în regiunea ficatului! La sigur că am o piatră!
— Eu am lăcrimat ieri când am ieșit din casă! Bag mîna-n foc: cataractă!
— Așeară n-am putut să mănînc nimic! Cred că am o gas-trită.
— Eu așeară am mîncat ca un lup. Aveam o foame anormală! Ulcer! Sînt sigur!
— Toată ziua n-am fost om!
Mi-a ieșit un coș pe picior. Fac o furunculoză!
— Eu n-am dormit toată noap-tea cu gîndul la junghiul de la rinichi de acum două zile! Se apropie o colică renală!
— Ieri mi-a spus soția că parcă m-am albit la față! E clar: leu-cemie!
— Ieri am strănutat, de trei ori la rînd! Sînt sigur că e o gripă virotică!
— Și obosesc grozav când urc zece etaje pe jos! Mi se taie res-pirația! Sînt sigur că am o cavernă!
— Dragă, eu cred că sînt foarte grav!
— Și eu! Nu știu cum mai rezist!
— Cred că e timpul să mergem la spital!
— Da! Hai la spital.

(doi medici)

II

— Ți-a plăcut filmul?
— Hm! Dar ție?
— Hm! Ce spui de actorul principal?
— Hm! Dar tu?
— Hm!
— În schimb coloritul...
— Ce?
— Cum?
— Ce-i cu coloritul?
— Ți-a plăcut?
— Hm!... Dar ție?
— Hm! Totuși, regia...
— Da, regia...
— Sigur că da, regia...
— A, în ce privește regia...
— Ei...
— Ce „ei”?
— Ai spus că „în ce privește regia”...
— Ce-am spus că „în ce privește regia”?
— Ai spus...
— N-am spus nimic...
— Ți-a plăcut?
— Hm! Dar tu ai spus „totuși regia”...
— Ei, și?
— Ce e „totuși regia”? Ți-a plăcut?
— Hm!
— O fi! Cine semna imaginea?
— Operatorii?
— Da!
— Nu știu!...
— Operatorii parcă...
— Da, operatorii parcă...
— Ce, parcă?
— Operatorii parcă...
— Parcă ce?
— Ți-au plăcut?
— Hm! Dar ție?
— Hm!... Dar în general fil-mul ți-a plăcut?
— Dragă, luat așa, ca reali-zare...

— Ei, da, mă rog, luat așa ca realizare, sigur că...
— Sigur că ce?
— Adică, luat așa ca realizare... ți-a plăcut?
— Hm!... Stai, uite-l pe ingi-nerul Dumitrescu! A fost și el la cinematograful Alo, Gică! Ia spune, ți-a plăcut filmul?
— Formidabil! La revedere!
— Vezi? Ți-am spus eu că e bun!
— Parcă eu ce-am spus?!
(doi cronicați)

III

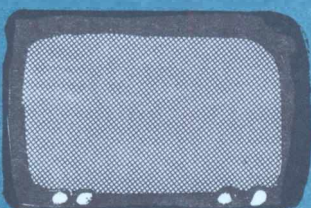
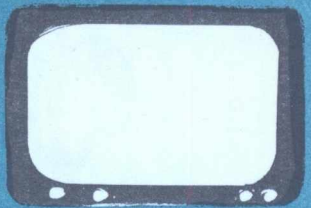
— Nu așa, mă băiatule, nu e în mască! Uite cum trebuie!
— Țîțîț! Nu-i bine! Nu-i în poză!
— Habar n-ai! E perfect în poză!
— Ba nu! E în ceafă! Uite cum e bine...
— Nu! E de piept!...
— Aiurea!
— Poți să mă crezi! Fii atent...
— Nu!... E pe forță!
— Pe forță? Mă faci să rid...
— Poți să rîzi! Ia stai o clipă...
Vezi?
— Nu-mi place! E în nas!...
— În nas? Habar n-ai!
— Ei bine, dacă am ajuns eu să mă înveți tu... Nu-ți dai seama că nu-i rotund?
— Crezi?
— Sigur, e prea metallic! Dă-mi voie...
— Nu e bine!
— De ce?
— E în cap!
— Hai că începe!...
— Hai!

(doi cîntăreți)

SADI RUDEANU

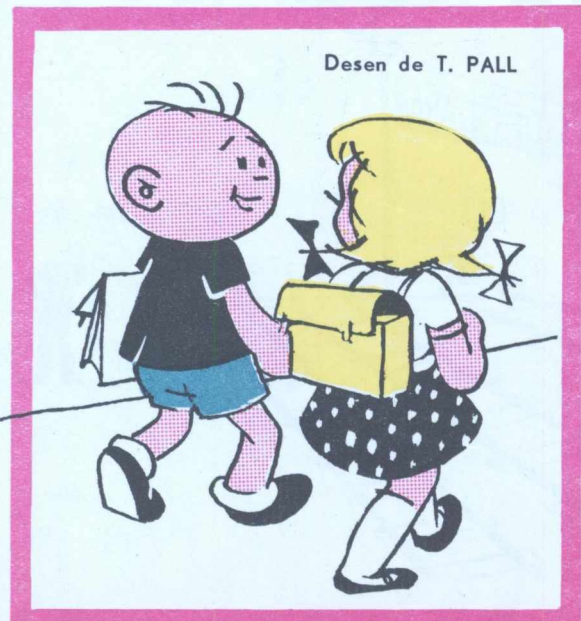

CRAINICA: — E-misiunea noastră s-a terminat. Noapte bună!

Desen de NELL COBAR

PRECAUȚIE

Desen de T. PALL

— Ne-a mers bine la împărțire... eu am luat zece la școală și tata, cîteva mii de la G.A.C.I...

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Ce cauți cu praștia aici?
— Mi-a spus mămica: fii atent! Vinzătorul e un „șmecher”, nu-l slăbi din ochi!

Desen de AD. DRAGOMIRESCU

— Termină mai repede asfaltul să pot săpa și eu!..

O R A D E P

Coroșpondența a provocat senzație la sfatul popular raional.

— Ați auzit careva de o asemenea oră?

— Nu!

— Tovarășe inspector, pleci chiar acum la fața locului și cercetezi! — Ai auzit? Cu toată atenția — și faci imediat un referat!

— „Oră de pompăre?“ Am învățat și eu: oră de aritmetică, de geografie, de istorie... dar de o istorie ca asta n-am mai auzit.

— Ai să te documentezi la fața locului.

De la stație pînă în sat, tov. inspector căuta să-și organizeze o metodă de investigație discretă. Își tira pașii prin praful uliței, fără să-și dea seama că a ajuns în dreptul școlii. „Ora de pompăre“ era în plină desfășurare. Doi elevi gravi, pătrunși de importanța misiunii ce li se încredințase, pompau de zor.

— Noroc, măi copii!

— Salut!

— Ce faceți voi aici?

— Ora de pompăre.

— Cu școala închisă?

— Păi d-ai-a pompăm, ca să o leșhidem.

— Și pompați numai voi?

— Aș! Vine schimbul după o

oră. Fiecare schimb o oră. Pompăm și noi, și părinții noștri.

— Și de ce e nevoie de asta?

— Auzi vorbă. Ca să învățăm.

— Să pompați?

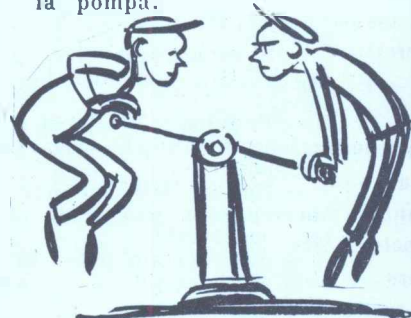
— Nu! Vrem să învățăm carte.

Inspectorul se descumpăni puțin: nu pricepea, dar n-o putea mărturisi copiilor.

— Care va să zică ăsta-i baiul: pompați, ca să învățați!

— Așa-i.

— Adică.. vrem carte, tragem la pompă.

— Tragem noi, adică și oamenii din sat. Matale de ce să tragi?

Tragi din țigară!

— Trag... dar voi o să mai trageți mult?

— Pînă o fi gata și cercul.

— Aha! Faceți cerc de lectură?

— Nu. Se face din beton.

— Cum din beton?

— Da, se face cerc, centură, sub pământ...

Unele trenuri de cursă lungă nu au vagon-restaurant, ca de exemplu trenul accelerat 308-309.

DISTIHURI

Epitaf unui chiulangiu:

Un lucru este evident:
la moartea lui, a fost... prezent.

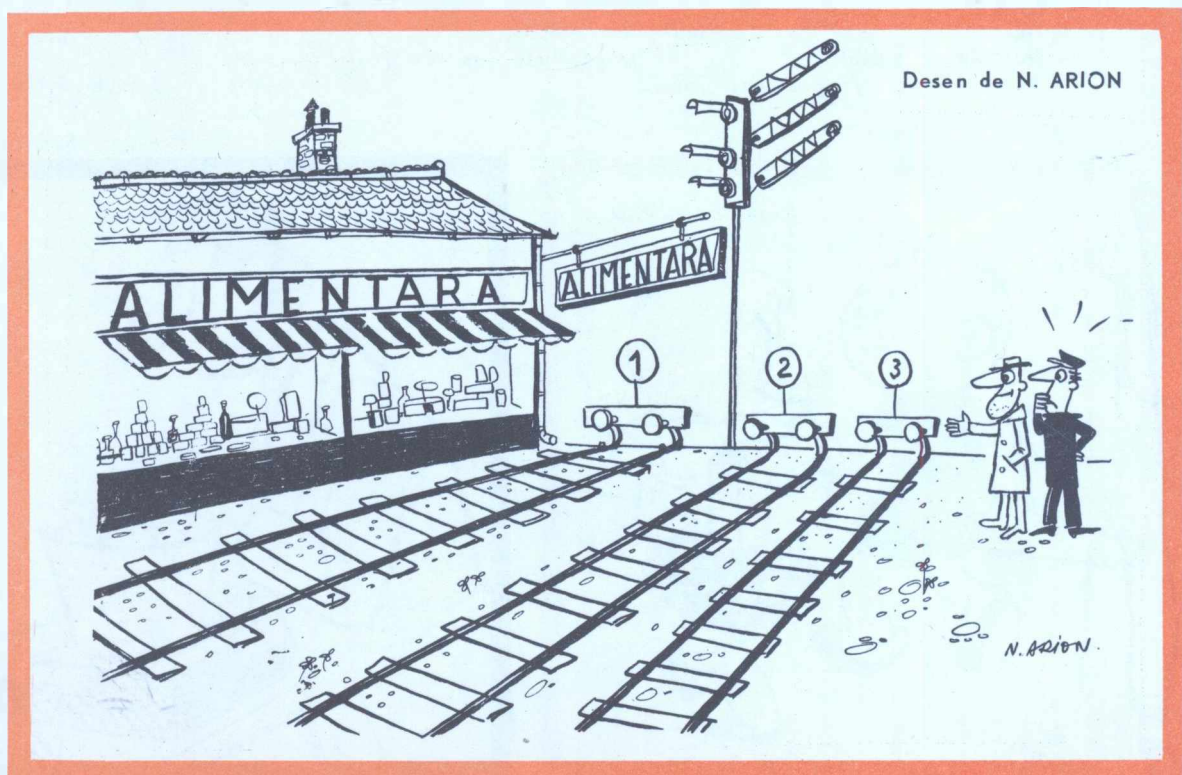
Unui vînător ghinionist care bea,
de cîte ori nu-i iese un vînăt:

N-a tras un foc (n-avu norocul)
și bea ca să-și ... descarce focul.

Unui socotitor căruia îi place
mult băutura:

Socotește, ca la școală,
dar bea... fără socoteală.

MIRCEA CODRESCU

Desen de N. ARION

A devenit o stație foarte importantă pentru unele trenuri de cursă lungă...

OMPARE

de ELENA ZAMFIR

Iar s-a descumpănit tovarășul inspector:

— Aha! Dar... mai mare peste cine-i?

— Nu-i nevoie de cineva mai mare. Aici toți sîntem... o apă.

— Văd că ați nădușit!

— Ba nădușește terenul. Aici e bine să se facă orezărie, că este apa din pămînt. Și tocmai aici au făcut și ei școala.

— Păi nu le crapă obrazul de șine?

— Obrazul nu putem vedea dacă crapă, dar vedem cum crapă reții. De aia pompăm...

— Și o să pompați mult?

— O oră de echipă. Echipele oamenii mai mari pompează mai mult. Pînă se termină și nșul. Facem șanț ca să strîngă apele pentru un lac de acumulare.

— Cu ce scop?

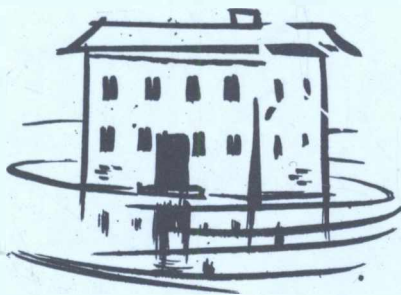
— Ca să-i spălăm pe cei ce-au amplasat școala aici, pe teren mlăștinos.

— Păi spălați-i acum!

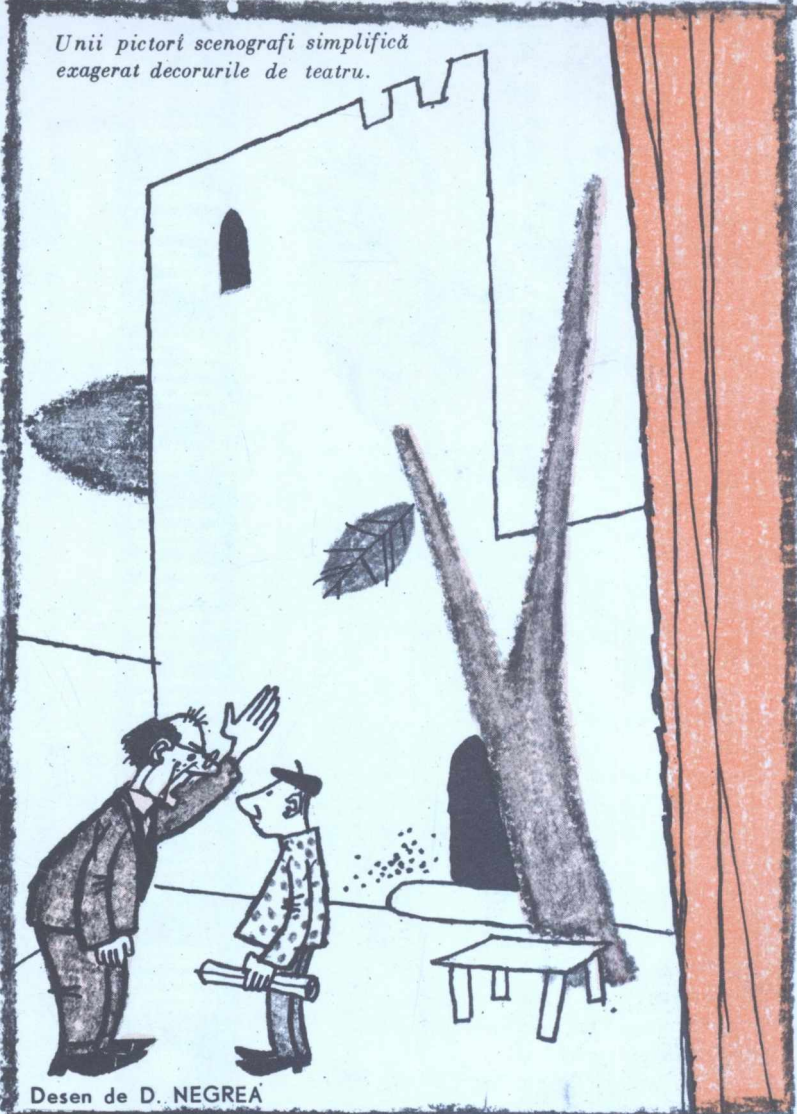
— Nu putem acum, că ei au fost mutați în altă parte. Și dacă orăra și în altă parte cum au lutat la noi, mai bine s-ar lăsa. În orice caz, cînd or să-i tragă la răsundere o să fie cu ... pompă!

— Și acum cum stați?
— Nu stăm: pompăm. Pompăm apă, pompăm fonduri noi...
— Faceți deci cheltuieli!
— Facem, că peretele subțire cu cheltuială se ține...

.....
Intocmind referatul, inspectorul arată că cei de la fostul raion Sărmaș au amplasat construcția școlii pe un teren mlăștinos, din care cauză s-a introdus pompa, pentru a mai ține școala pe picioare pînă la săparea șanțului care va strînge apele... tulburi în care s-au complăcut cei cu amplasarea. Vinovații trebuie puși să tragă la pompă pînă or năduși ca pereții școlii din satul Oaș, comuna Frata, raionul Turda, regiunea Cluj... pentru care se face o nouă cheltuială de mii de lei...

.....
pentru a mai ține școala pe picioare pînă la săparea șanțului care va strînge apele... tulburi în care s-au complăcut cei cu amplasarea. Vinovații trebuie puși să tragă la pompă pînă or năduși ca pereții școlii din satul Oaș, comuna Frata, raionul Turda, regiunea Cluj... pentru care se face o nouă cheltuială de mii de lei...

Desen de D. NEGREA

— Ce v-am făcut, tovarășe director, de mă certați așa?!?
— Păi tocmai aia-i, că n-ai făcut nimic!

Tratament CONTRAINDICAT

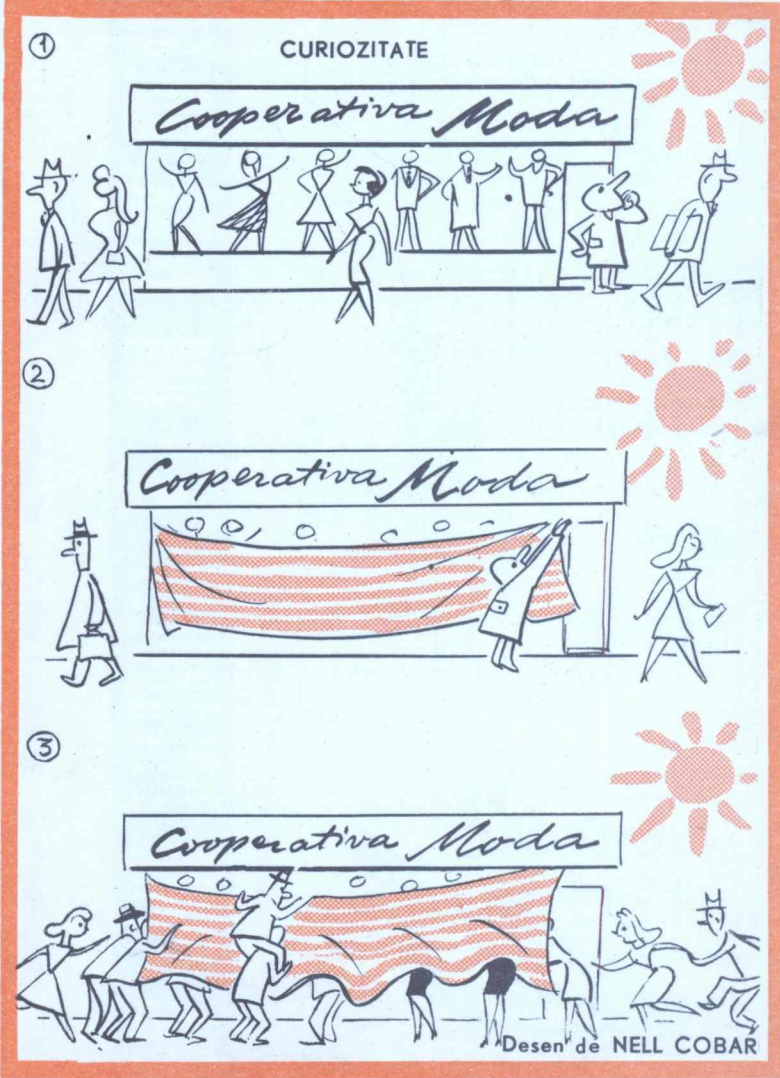
La sectorul nostru, zilnic se trimit Niște dăți anume pentru craițuit. Din păcate însă orișice s-ar spune Dățile acestea nu sînt toate bune. Cînd le pun să taie se împotrivesc Unele se-ndoaie, altele pleznesc, Uneori sînt bune, nu se rup ușor. Inșă...vin săpate de la „furnizor“.

Toate-aceste fapte, vin să ne creeze „Lung prilej de vorbe și de ipoteze“.

Unii spun precum că singur vinovat, Este „Șculăria“ care le-a creat. Că le execută în majoritate, Din materiale contra-indicate. Alții spun că-n treaba-asta cu pricina „Tratamentul termic“ poartă toată vina. Și că dalta noastră n-ar plezni ușor Dacă-ar fi tratată corespuanzător.

Cine-atunci ne face greutați în muncă Mai ales că-aseară s-a zvonit precum că, Mai există unii care-s de părere Cum că vinovate-s ambele-ateliere - Care execută cam în permanență Dăți tratate termic...cu indiferență!

MARIN OPRESCU
Sect. III Producție, Uzinele de utilaj Petrolifer și Chimic București

Desen de NELL COBAR

Curcubeu pe strună

Intr-o zi am scris o poezie bună,
Intitulată CURCUBEU PE STRUNĂ...

Neștearsă-i amintirea răsunetului ei!
(Era prin 1953...
Ba 52...Sau 51 poate...
Dar data, cu exactitate,
Nu are nici o-nsemnătate.)
În ultima instanță,
Ceea ce are importanță,
E faptul că sus-pomenitul curcubeu¹⁾
A arătat ce știu, cine sint eu
Și cât de nemaipomenit îmi e talentul!

Acesta este și considerentul
Pentru care
Nenumăratele elogii literare
Continuă de-atunci fără-ncetare,
Analizându-mi curcubeul²⁾,
Mesajul, fondul, forma, eul
Și alte-aspecte bine paginate...

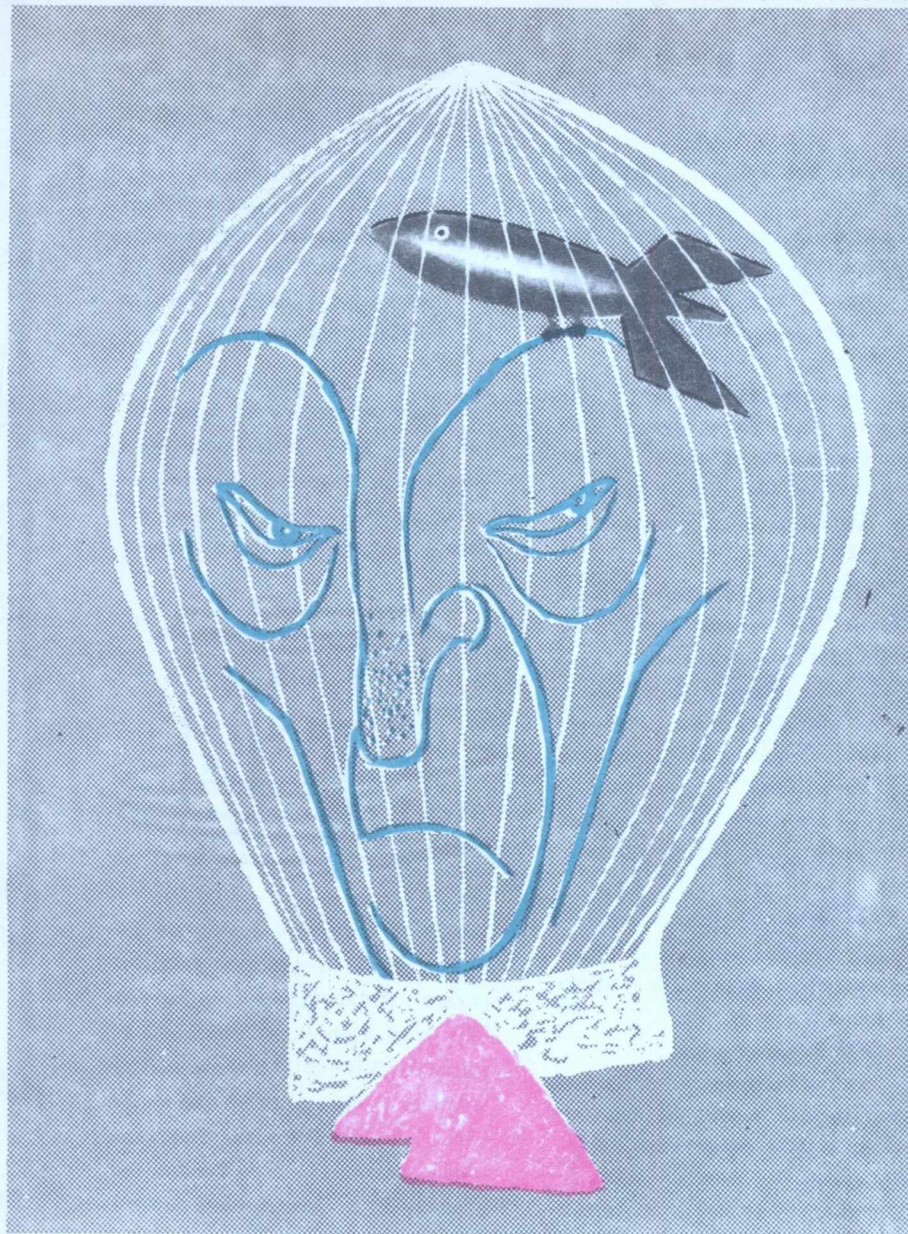
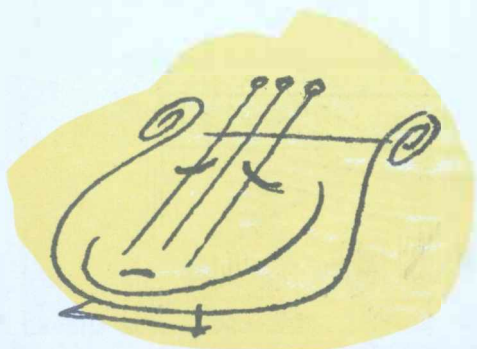
E-adevărât că le inspiro pe toate,
Luînd poziție precisă, clară,
În orice problemă literară
Și combătînd neobosit, decis,
Mai mult verbal decît în scris;
Dar și-un cuvînt neimprimat atîrnă greu,
Cînd îl spun eu,
Punînd la punct orice idee,
Ca specialist recunoscut, în curcubeu³⁾.
Acesta este și motivul pentru care,
De ani de zile, de la editare,
Sînt mai feliicitat ca o mireasă
Și-s ca la mine-acasă
În orice reuniune literară
Și-n orice casă de creație din țară...

Firește, vremea trece, vremea vine⁴⁾,
Dar despre mine
Să nu cuteze nimeni ceva de rău să spună
Sînt cîntărețul CURCUBEULUI PE

STRUNĂ!

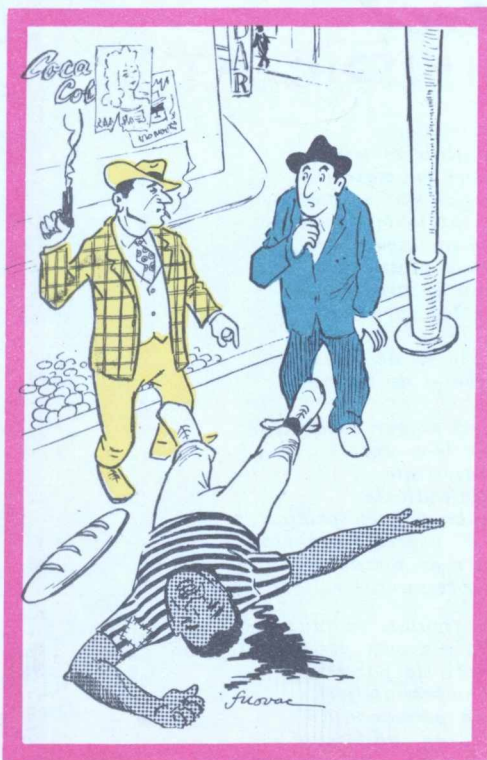
AUREL FELEA

¹⁾ pe strună.
²⁾ pe strună.
³⁾ tot pe strună.
⁴⁾ cum bine-a zis un confrate al meu.

ADENAUER ARE O PĂSĂRICĂ

ÎN S.U.A.

- Umbla c-o pâine ... albă!!!

Desen de S. NOVAC

ORA DE GEOMETRIE LA O
ȘCOALĂ DIN OCCIDENT

Desen de S. RĂTESCU
(elev)

- Pentru azi avem de învățat
țat cercul!

Fel de fel, toate la fel

Vacanța școlară și vacanță amară

Dacă ești la New-York, nu-i mare lucru să intri într-un restaurant și să comanzi unui profesor de matematică să-ți aducă un coziac. Eventual, poți să comanzi unui profesor de geografie să-ți ducă un grătar, pregătit de un profesor de latină și servit într-o arfurie spălată de un profesor de științe naturale. La plecarea din restaurant, îți va spune „Să trăiți!” un piccolo care este de meerie profesor de muzică, de gimnastică sau de caligrafie. Aceasta e întâmplă pentru că profesorii din America au un mare neajuns: nu e ajunge leafa. Și atunci, în vacanță, oamenii fac ore suplimentare a ajutori de chelneri, ajutori de bucătari, ajutori de spălători de vase, și alte îndeletniciri de pe urma cărora se aleg cu cîte un acșiș. Spre deosebire de cursuri, unde se aleg cu o leafă. Cu o leafă, are, după cum se pare, nu-i nici ea mai mare decît un bacșiș...

Halal poliție!

Fapt divers la Quebec (Canada): Rosario Lemire, directorul serviciului polițienesc pentru stîrpirea contrabandei cu băuturi a fost prins recent făcînd... contrabandă cu băuturile confiscate de la contrabandiști. Cu acest prilej, au fost prinși și cei 170 de subalterni ai lui, care sînt și ei amestecați în această afacere. Ziarele relevă că în asemenea împrejurare, poliția e mai păguboasă decît șișii contrabandiștii. Normal: contrabandiștii nu fac decît simlă contrabandă, pe cînd poliția făcuse o... bandă în toată regula!

Desen de I. FEDOROV
(din „Krokodil”-Moscova)

La vînat cu șoimul de vînătoare

ȘTIRI DIN JUNGLA „RAIULUI” CAPITALIST

PERU. Pentru uzul țaranilor din regiunile infometate ale țării, s-a descoperit deunăzi o plantă care deși nu are nici o valoare nutritivă, este capabilă să astîmpere pofta de mîncare a nevoiașilor. Se semnalează că o plantă care să astîmpere pofta de cîștig ale companiilor străine ce exploatează bogățiile alimentare ale țării nu s-a descoperit încă...

ITALIA. Ziarul „Paese” relatează că „din lipsă de amatori”,

la Roma se găsesc în prezent 40.000 apartamente neocupate. În același timp, în fostele grajduri din cartierul „Lamarmora” locuiesc cîte 16 familii de fiecare grajd.

Atunci care-i problema? — veți întreba. N-ar putea oare aceste familii să umple cele 40.000 apartamente libere? Ba da, dar vedeți că nu pot să umple cele 40.000 de buzunare ale proprietarilor respectivi.

S.U.A. „Metroul există ca să

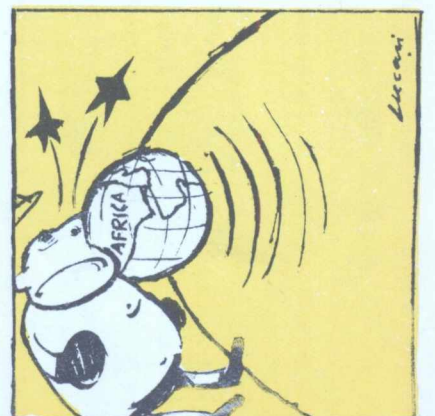
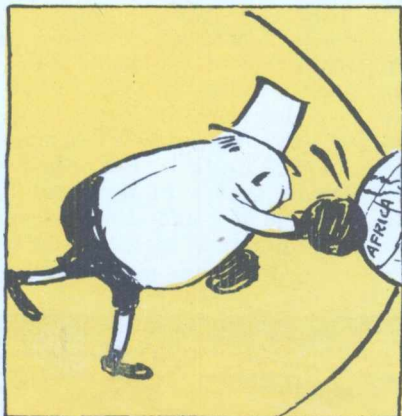
dormi într-insul” — așa se intitulează cartea lui E. Lew, unde se arată că numai în New-York există nenumărați locuitori care nu locuiesc nicăieri. Ceea ce a făcut pe cineva să exclame:

— Îmi găsesc culcuș în metro, ei și? Să-mi fie de bine! Ce n-aș da să găsesc și de lucru la metro!!!

S.U.A. Ziarele au relatat recent trista întâmplare din Konyland, unde un copil a fost mîncat peste noapte de șobolani în lo-

cuința insalubră a părinților săi. Discuțînd evenimentul ca pe un fapt divers, un oarecare comentator arată că în acest caz vina o poartă... Noe, „pentru că a făcut imprudența să ia pe corabie șobolani, și alți mușterii de pe urma cărora avem necazuri”. Va să zică, iată cauza necazurilor omenirii! Te pomenești că și capitalismul tot Noe l-a luat pe corabie ca să-l lase urmașilor belea pe cap!!?

Desen de A. LUCACI

DIVORTURI

— Înții dumneata, tată, că ești mai în vîrstă.

Desen de C. CRĂCIUN

GREUTATE MAXIMĂ ADMISĂ

LIFT
NUMAI PT. 6 PERSOANE

— Imposibil să nu mai fie un locșor și pentru mine...

Desen de M. CAPĂTĂ

— Tanti! Ai rupt cuiul...

Desen de L. LIVADARU

— Cartea asta ați mai avut-o, vreți s-o recitiți?
— Aș! A notat nevastă-mea pe ea adresa croitoresei.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Ce, nu se

Phiii, tare frumos mai vorbește șeful!... Cum care șef? Șeful nostru: tovarășul inginer Romică de la laborator. Cum, care laborator? Laboratorul fabricii... Păi dacă nu mă lăsați să vorbesc? E drept, n-oi vorbi eu ca tovarășul inginer Romică, în schimb vorbesc produsele noastre. Săpunurile noastre de toaletă și cele de bărbierit... Ele vorbesc. Dar tot mai bine vorbește tovarășul inginer Romică. Veniți numai să-l auziți la ședință! Aur zici că-i iese din gură. Aur și săpun de toaletă. Săpun lux. Păcat că nu prea face clăbuc săpunul nostru. Da' — cum spune și tovarășul Romică, — se vinde?

— Se vinde, tovarășil! — răspund pe două voci tovarășii Lungu și Moga de la „Vinzări”.
— Și nici cu cel de bărbierit nu ne prea lăudăm! — se mai găsește cite unul să-și dea cu părerea.

Tovarășul Romică ridică o sprinceană (rareori le ridică dumnealui pe amîndouă).

— Da, și? — admite el. Vorba e, se vinde?

— Păi se vinde, da'...

— Atunci? Bine că se vinde. A, mă rog... nu zic... c-or mai exista pe ici-colo și unele lipsuri la probele de amestec... Laboratorul le cunoaște și a tratat din timp tovarășilor sarcini, în vederea lichidării lor. Datoria noastră față de exigența mereu crescîndă a cumpărătorilor, este necon-

știentă preocupare pentru o cit mai bună calitate. Doar n-o să ne lăsăm să ne-o ia înainte CHIMICA, IPROIL-ul... Așa după cum — și aici o întoarce dumnealui frumos — zic, așa după cum urechea muzicianului e în necontenită încordare la pian, la violoncel, la vioară, tot așa urechea noastră trebuie să ia necontenit aminte la dorința cumpărătorului.

Am avut dreptate? Cînd spun eu! Mai mare dragul să-l auzi vorbind. În special chestia asta cu urechea... cu violoncelul — straișnică! Iși lasă oamenii lucrul și vin s-o audă.

Că de-aia mă întreb uneori: de ce nu s-or ține ședințe d-astea, de producție, mai des?!... Ehe, cînd ar fi după mine!... Da' nu-i. Și nici după tovarășul Romică nu-i. Are atîtea pe cap!... Te uiți la alte secții! Mai schimbă omul o vorbă... mai o țigară... Dumnealui, nimic! Acum îți întocmește nu știu ce referat despre... conduce o ședință la care... organizează nu știu ce la... Abia dacă mai are timp să dea pe la laborator. Și atunci din fugă, săracul. Că dac-ar sta să-și pună mintea cu toți...

— Tovarășe inginer... știți... tot în problema cu săpunul.

Poftim, uite de ce le arde dumnealor acum! Și tovarășul Romică nu știe unde-i mai e capul. O săptămîină de cînd studiază avantajele noului ambalaj la

hirtia de parfumat în casă (trei lei pachetul cu trei miroșuri)

— Tovarăși — se roagă bietul om — nu mai pot... înțelegeți!... Mai lăsați-mă frate cu săpunul Ce, nu se vinde?...

— Ba se vinde, da'...
— Atunci ce mai vreți? Bine că se vinde!

Sau la telefon:

— ...Nici o grijă, tovarășe! Am și luat măsuri: începînd de săptămîina viitoare face spumă.. Nu, nu, i-re-vo-ca-bil, o să facă spumă... Cum?... Lasă dumneata ce-am spus și acum o lună... Ș ce?... Nu s-a vîndut? Nu se vinde! Uite că se vinde!

Lăsați... degeaba! Nu-mi spuneți dumneavoastră! Mai există pe lumea asta și ghinion. Altminteri cum se face că dintre toți tovarășii de aici, tocmai mie mi-e dat să nu pot părăsi laboratorul? Și cînd? Tocmai azi? Tocmai az cînd se anunță o consfătuire mai altcum decît cele de pînă acum Cînd a venit și tovarășul Voicu de la direcția generală. Tocmai az să nu-l pot auzi pe tovarășul inginer Romică!... Păcat! Măcar chestia aia... cu urechea, cu... — știți dumneavoastră care — cu pianul, cu violoncelul... Măcar p-ia să fi apucat s-o ascult...

Ședința a și început. Poate să fie și o jumătate de ceas de cînd a început. De la noi, din laborator, se vede tot

PROCES — VERBAL DE RECEPȚIE

Subsemnatul locatar al apartamentului de la etajul doi, posedând și un balcon spre curtea terioară, confirm primirea obiectelor mai jos specificate ce mi-au fost expediate pe calea aerului de către locatarii de la etajul trei:

a) 1 (un) picior de scaun stil udovic al XVI-lea, soțul Mariei Antoaneta — a nu se confunda cu Adam Antoaneta, vecina de mai sus, care din când în când își mutură covoarele, dându-mi posibilitatea să recepționez de fiecare dată câte 1/2 kg praf fin de culoare roșie în amestec de 75% cu fire de aur platinat și ondulat nylon la vârf din cartier; restul de 25% fiind negru fiind complet lipsă din ventar deoarece soțul dumneaei începuse să se radă pe cap nepotrivita cheliei;

b) 39 buc. mucuri țigări filtru „Aroma“ cu urme de ruj de buze, plus 17 mucuri de țigări Mărășești, toate acestea fiind recepționate în cadrul maionezei pusă de soția mea pe balcon;

c) consider ca nefondată aluzia vecinilor de deasupra, potrivit căreia aș fi reținut în mod abuziv unele obiecte ce au alunecat pe balconul meu, ca de pildă strecurătoarea de supă și pompa de flit;

d) de asemenea menționez că n-am recepționat ghiveciul cu flori de „Nu-mă-uita“ ce ar fi aterizat pe balconul meu; ghiveciul, printr-o traiectorie ciudată de formă elipsoidală, a întâlnit orbita ochiului stâng a locatarului de la parter, care cred că nu va uita această întâmplare nici după ieșirea sa din spital;

e) totodată îmi exprim regretul de a nu fi primit vreun borcan întreg cu gogoșari în oțet, niscăiva afumături de porc sau vreo damigeană cu suc de struguri. Închei în speranța unui schimb de locuință al vecinului de la parter, cu altul mai darnic.

p. conf. RADU RĂDULESCU

Vinde?

ferestrele noastre dau chiar spre curtea de ședințe. Văd de aici ca la cinematograful. Văd și cine e la recepție... și cine vorbește... văd... adică, ar trebui să văd, fiindcă, deocamdată, uite că nu văd nimic. Dacă vă spun că am ghinion!? Drept în fața ferestrelor, stivă cât toate zilele de lădițe de cutii cu săpunuri. Când naiba ar fi apărut? Adineauri, când începuse ședința, încă nu erau. Așteaptă pe semne să fie expediate la unități... Cât o să aștepte?... Ei, p-asta n-o mai știu. Un ceas... două... Cine ține? Poate până atunci se și termină ședința. Of!... Ba... ia lași! Mi se pare că mai am totuși ceva noroc... O autocamionetă a colit stiva de lăzi. Oprește. A venit după marfă. În spatele ei stă autocamionetă. Peste câteva minute n-o să mai rămână nici urmă de lăzi — nici o cutie... și, dar asta ce o mai fi? Cum?... autocamionetele în loc să încarce marfa, o des... Da, da! descarcă. O aduc înapoi de la unități... Moș Ghica tocmai emnează de primire... Altea țidițe săpun de toaletă, de bărbierit: retur în depozit. Refuzat, u alte cuvinte...

Nu se poate! Trebuie să-l anunț pe tovarășul inginer Romică. Să afle și dumnealui — să știe... Să întorc numaidecât... „Lasă-mă, tovarășe, să intru! Sunt de la laborator. Îl caut pe tovarășul inginer Romică... Cum?... Da,

da, ăla cu urechea“... Și intru. Și-l văd. Și-l... phii! că tare frumos mai vorbește... Dar acum... tace. Tace și-l ascultă pe tovarășul Voicu de la direcție.

— ...Unde-i grija pentru îmbunătățirea calității, tovarășe inginer? Săpunurile dumneavoastră...

A mai intrat o camionetă în curte. O aud.

— ...ținut seamă de exigența cumpărătorilor.

Nici nu știu când am ajuns în sală. O muscă își croiește anevoie drum pe chelia learcă a tovarășului Romică.

— ...De aia CHIMICA și IPROIL-ul v-au luat-o înainte...

Asta a fost prea mult. Tovarășul inginer Romică sare ca ars.

— Tovarăși... dați-mi voie... Critică-critică, dar nici așa. C-or mai exista pe ici-colo lipsuri, mă rog! Laboratorul însă a luat măsurile... Începând de săptămâna viitoare și săpunul de toaletă și cel de bărbierit... dar deocamdată... ce? Nu se vinde?

Tăcere. Nici un răspuns.

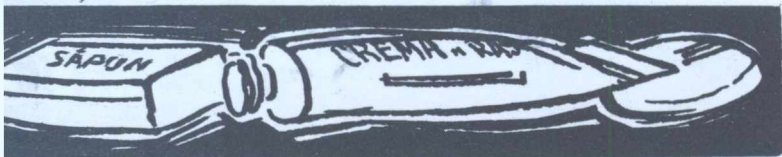
Tovarășul Romică ridică din sprincene. (Rareori le ridică dumnealui pe amândouă).

— Nu se vinde? — mai întrebă o dată.

— Nu se mai vinde, tovarășe inginer! strig eu din ușă.

Și ăștia, acum — uită-te la eil! Ce-or fi gășind de ris?

SILVIU GEORGESCU

De sezon

Desene de N. ARION

— Și când o să-i spun nevestel că am băut doar un ciorchine, iar nu o să mă creadă...

— Pe frigul ăsta e cazul să-l mai încălzim puțin...

— Ospătar! Din berbecul ăsta mi-ai servit pastrama?...

FĂRĂ CUVINTE

— În perioada asta îl apucă subit dragostea pentru ceramica populară...

INIȚIAL ACEASTĂ RUBRICĂ SE NUMEA:

CINEMASCOPE

ULTERIOR I-AM SCHIMBAT NUMELE ÎN: „CINE-M-A-PUS“

Filmele care se vor prezenta sînt:

Un „Viitor“ cam fără viitor

Sfatul popular Valea Vinului din raionul Șomcuța Mare a cumpărat în luna martie a.c. 20 de scaune și cinci mese de birou de la cooperativa „Viitorul“ din Șomcuța Mare.

Iată însă că despre mobilierul livrat de cooperativa „Viitorul“ în prezent cei de la sfatul popular pot vorbi la trecut: a fost! Și aceasta numai pentru că lemnul folosit în confecționarea meselor și scaunelor a avut o mare umiditate iar lucrul a fost făcut de mîntuială.

În acest fel, cei de la cooperativa „Viitorul“ au demonstrat că scaunele fabricate de dîșii pe lîngă slaba calitate nu mai au nici o altă calitate.

Cooperativa a primit sarcina să recondiționeze de urgență mobilierul sfatului popular, recomandîndu-i-se în același timp să țină seamă și de calitate. Nu numai să țină seamă ci să demonstreze că sînt familiarizați cu acest termen.

Nu de alta, dar dacă vor lucra tot de mîntuială ca și pînă acum, cei de la cooperativa „Viitorul“ vor fabrica niște scaune fără nici un viitor.

Mă usuc... fără ciubuc

La autobaza IRTA din Orașul dr. Petru Țroza, raionul Beiuș, regiunea Crișana, șeful garajului, Dima Virgil, s-a dovedit a fi un om îndrăgostit nu de munca lui, ci de... ciubucuri.

Gîndindu-se că ciubucul mic face punga grea, a reparat cu

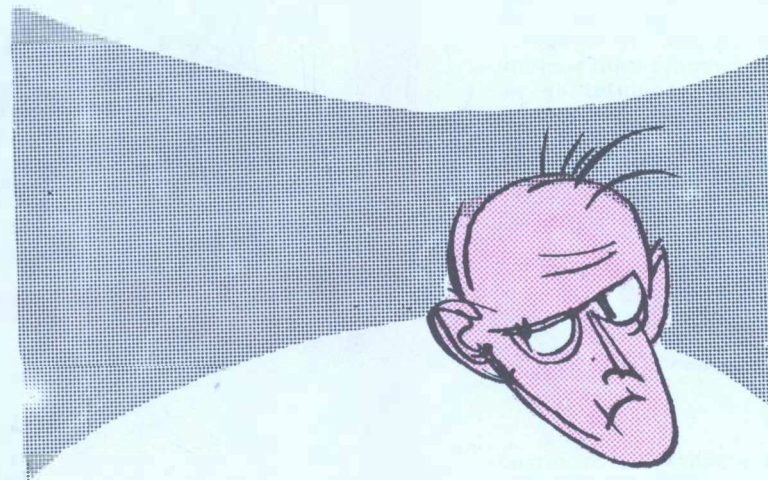
materialul întreprinderii un cazan de țuică și a cerut cîte o sută de lei, bani de buzunar, pentru mașinile puse la dispoziția sătenilor duminică, de către întreprindere.

În acest fel, ca șef de garaj, Dima Virgil s-a arătat priceput nu numai la autocamioane și autobuze, ci și la auto-abuzuri.

forul tutelar O.C.L. Alimentara din raionul Gh. Gheorghiu-Dej rugînd să se analizeze cazul, ceea ce aceștia au și făcut cam în acest fel:

S-au deplasat la fața locului și l-au luat la întrebări pe responsabil:

— Tălpane, i-adevărat ce-am auzit?

Iată însă că tovarășii de la conducerea IRTA Crișana au descoperit slăbiciunile șefului de garaj și considerînd că la autobazăle trebuie un om de bază, l-au eliberat din funcția de șef, lăsîndu-l cu auto buzele umflate.

Atît am avut de spus..

La redacție a sosit o scrisoare: un cititor ne semnalează că la unitatea Alimentara din str. Păcii nr. 94, București, responsabilul Tălpan Ioan are o atitudine grosolană față de clienți.

La rîndul nostru am informat

— Nu știu ce-ați auzit, dar nu-i adevărat! s-a ținut el bășos.

— Cică așa și pe dincolo... nu vrei să dai condica, bruschezi clientela...

La care Tălpan a sărit în sus jignit foc:

— Se poate să credeți una ca asta? Mă cheamă Tălpan, dar n-am talpă-n obraz.

Se pare că acest argument i-a convins pe cei de la O.C.L. Alimentara deoarece ne-au trimis următorul răspuns:

„...vă facem cunoscut următoarele:

Conducerea noastră a luat măsura efectuării unei anchete la fața locului. Din declarația dată de tov. Tălpan Ioan, responsabilul unității, reiese că în ziua indicată de către tov. care sesizează nu s-a petrecut nici un incident cu vreun consumator“.

Scurt și cuprinzător. La o anchetă formală, un răspuns formal. Prin aceasta tov. de la O.C.L. Alimentara ne-au demonstrat că dacă sînt pricepuți în materie de comerț, apoi în materie de răspunsuri de mîntuială, sînt experți.

Gală... culturală

Comuna Ștefănești din raionul Botoșani are un cămin cultural. Căminul cultural are o directoare: pe tov. Bulgaru Suzana, iar tov. Bulgaru are niște apucături care te pun pe gînduri.

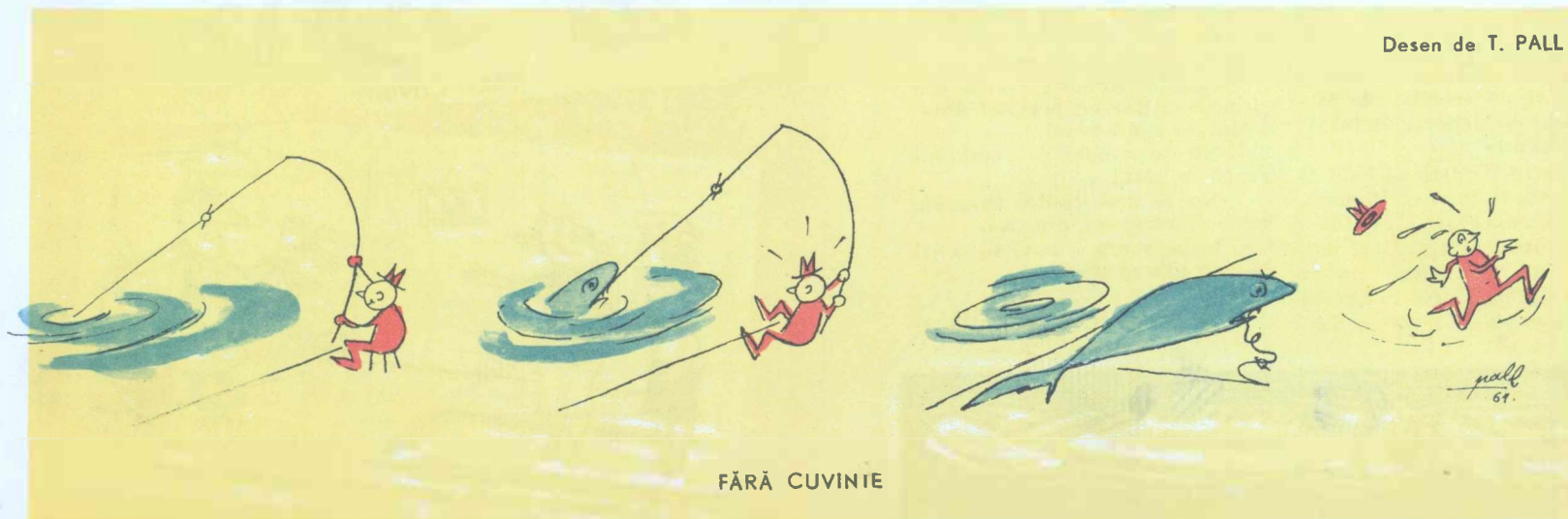
Ca să mențină „ordinea“ dînsa folosește cu precădere palmele și pumnii pe care-i împarte cu multă dărnicie.

Uneori îi mai dă „o palmă de ajutor“ și soțul ei Bulgaru Vasile și atunci la căminul cultural din comuna Ștefănești poți asista la un spectacol cum nu mai găsești în altă parte: fără muzică, fără cîntece... însă cu țipete și pumni.

Procedînd așa cum am spus, tovarășa directoare s-a dovedit foarte inventivă: a transformat sala căminului cultural într-o sală de box.

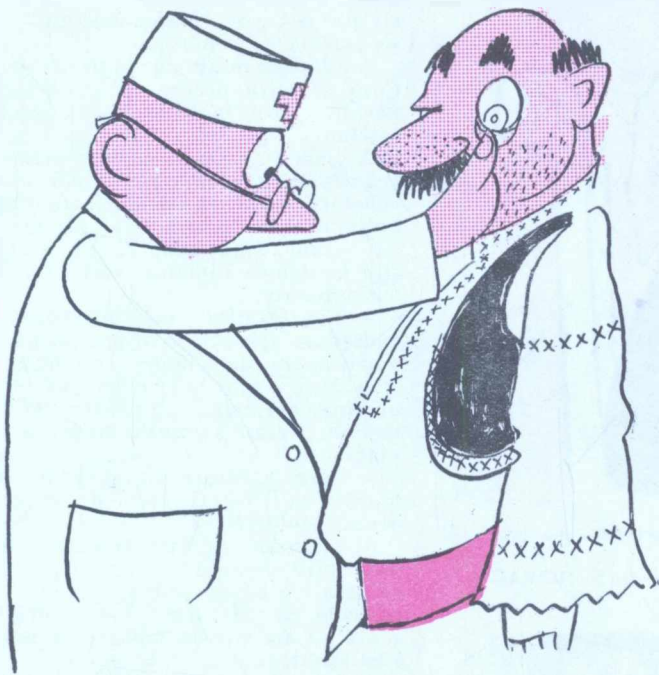
Ar fi de dorit ca tovarășa Bulgaru să se transforme într-o directoare de cămin cultural.

I. RAMURĂ

FĂRĂ CUVINTE

DIAGNOSTIC-1

- Ești bolnav de ficat, talcă!
- Tovarășe doctor, uități-vă pușin și la ălălalt, că ăsta-i de sticlăll...

Desen de PAUL ȘERBAN

EXCURSIONISTUL

Tinărul Stelian Weber, din București, str. Sft. Nicolae 98, este un mare amator de excursii. Flăcăul ăsta în vîrstă de 26 de ani nu se dă însă în vînt după excursii la pădure sau pe munte. Dacă-l întreabă cineva asupra preferinței, răspunde:

- Îmi plac excursiile prin Capitală, deși sînt bucureștean. Este drept, mulți cetățeni ai acestui oraș vizitează Capitala, mai ales de cînd s-a schimbat atît de mult, încît este nevoie de un ghid să nu te rătăcești. Iar asemenea excursii, oamenii le fac cu autocarele O.N.T., cu troleibuzule și tramvaiele I.T.B. sau cu piciorul. Stelică, băiatul vecinei mele Bălașa Weber, le face cu... serviciul, avînd ca unic bagaj cartea de muncă și celelalte acte personale.

Pasiunea asta, „excursionisticească” a deprins-o flăcăul din 1949, cînd primul său itinerar a fost școala de artă grafică. Aici, în timpul cursurilor trebuind să deseneze, a schițat... viitorul său apropiat sub perspectiva frecvenței școlii profesionale de energie electrică. Probabil, se simțea un tînăr cu energie, la care voia s-o adauge și pe cea electrică. Și iată-l în anul 1953 pe proaspătul electrician Stelian Weber lucrînd vreme de doi ani pe diverse șantiere ca... muncitor necalificat. Au fost niște excursii de scurtă durată, cu care prilej a văzut multe și n-a învățat nimic. Electricitatea a dat-o repede de o parte, de teamă că, stînd mereu în curent, chiar numai bifazic, riscă să răcească.

Iar într-o zi, prin 1955, mama l-a întrebat acasă:
- Stelică, azi nu te duci la șantier?
- După ce ai ghieit?
- După ceas... Ei, nu te duci? Ori ești în concediu?
- Nu, sînt... în demisie. Știi vorba mea: călătorului îi stă bine cu drumurile...

- Iar ție cu demisiile! oftă mama pusă de fostul electrician în... curent și la mare tensiune sufletească.
După o vreme, Stelică a spus acasă:
- Mamă, mi-ai cerut ca în viață să ajung departe. Ei află, te-am ascultat. Acum sînt departe, că am intrat la o fabrică care e la celălalt capăt al Bucureștiului.

- Dar n-ai să mai pleci și de acolo?
- Nu mă cunoști!
- Dacă n-o să stai în sfîrșit pe loc, chiar că n-o să te mai cunosc.

Și ceva mai tîrziu, a venit iar cu vestea că a adăugat la activul său de „excursionist” încă un nou obiectiv. Mama i-a reproșat:
- Mi-ai promis că nu mai pleci și de acolo...
- Păi n-am plecat, nu m-am mai dus la ei.

După stagiul militar, adică prin 1958, Stelică a devenit instalator la un trust de construcții. Dar aici, n-a reușit să instaleze definitiv... și persoana sa, pentru că a plecat la întreprinderea de utilaj pentru transporturi ca ajutor de lăcătuș. Numai că respectivului lăcătuș nu i-a fost prea mult de ajutor. Lucrînd printre altele și cu chei yale, Stelică și-a zis într-o zi: „Știi ce? Scoate-ți actele, ia-le de aici și du-te în altă parte!”

Zis și făcut... cererea de demisie, trecînd la I.T.B. Aici, în 1960, n-a făcut decît o... stație de trei luni ca lucrător la demontarea stîlpilor. Așa că a venit acasă și a spus iar mamei:

- Demontarea stîlpilor... mă demontează!

- Și ce vrei să faci?
- Vorba itebîștilor, o s-o iau... pe altă linie, plecînd la I.C.R.A.

- De ce?
- Pentru că lăzile sînt mai ușoare decît stîlpii.

Și a devenit încărcător de am-

balaje, unde însă de fapt a încărcat numai cartea sa de muncă cu o nouă întreprindere. Iar după un timp, o dată cu ultima ladă, a pus jos și demisia, simțînd vocație pentru uzinele „Electronica”.

Uite așa, la Stelian Weber trec o dată cu lunile și... serviciile, încît cartea lui de muncă a devenit o carte de telefon. Iar dacă o mai ține tot așa, el o să-i spună „Jurnal de călătorie... prin cîmpul muncii”. Și va fi un jurnal de nenumerate volume pentru că pînă acum băiatul a avut mai multe servicii decît anii pe care-i numără. Ce e drept, nu poate fi numit pierde-vară, el pierzînd toate anctimpurile, în vreme ce mama lui pierde speranța că se va îndrepta. De altfel, nu o dată îl întreabă:

- Stelică, ce calificare ai tu la 26 de ani?

- Am calificarea de... muncitor necalificat!

- Bine, și nu te schimbi?

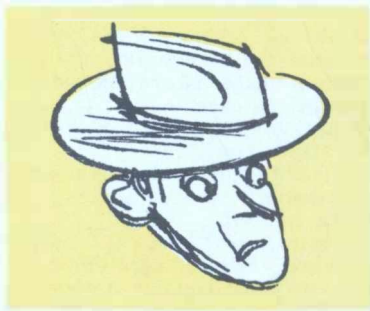
- Mai curînd ar trebui matală, mamă, să schimbi...

- Eu? Ce anume?

- Păi să schimbi... o hîrtie de 100, că știu, întregă nu mi-o dai de buzunar.

Și Stelică pleacă, iar o dată cu el pleacă și banii din pensia mamei. Și cere mereu mai mult, pentru a-i dovedi că nu degeaba ea îi spune „Scumpul meu”. La aceste vorbe, noi am replica:
- Scump, dar... nu face!

RADU POP

UN CĂLĂTOR ȘI UN TAXATOR

Decor: dimineață de august, mai precis joi 31, anul 1961.

Personaje: Tramvai, mai precis remorca 1503, călător, taxator.

Scena I

CĂLĂTORUL: Vă rog deschideți ușa să urc.

TAXATORUL: (citește ziarul).

CĂLĂTORUL: Vă rog, ușa, sinteți în stație, vreau să urc.

TAXATORUL: (citește ziarul).

CĂLĂTORUL: Ușa, vă rog!

TAXATORUL (în sfîrșit, deschide).

CĂLĂTORUL: (a urcat) Tovarășe, de ce citești ziare, în loc să deschizi ușa?

TAXATORUL: Fiindcă așa vreau eu! (citește ziarul).

CĂLĂTORUL: Tovarășe, te rog să vorbești cuviincios!

TAXATORUL: Vezi-ți de treabă, maistrel! (citește ziarul).

CĂLĂTORUL: Tovarășe, te rog să-mi spui ce număr ai...

TAXATORUL: Nu-i frumos să fii curios! (citește ziarul).

CĂLĂTORUL: Te rog să-mi spui ce număr ai!

TAXATORUL: Mă plictisești! Nu-mi vezi numărul pe rever?

CĂLĂTORUL: Nu, că reverul e îndoit și numărul e ascuns.

TAXATORUL: Bine, am să-mi dau mîine haina la călcat! (citește ziarul).

CĂLĂTORUL: Tovarășe, te rog să-mi dai numărul!

TAXATORUL: Ce vrei să faci cu numărul?

CĂLĂTORUL: Să te reclam!

TAXATORUL: Credeam că vrei să-l pui la poartă! Ha! Ha! (citește ziarul).

CĂLĂTORUL: Ți-ai îndoit reverul ca să nu ți se poată lua numărul!

TAXATORUL: Fac ce vreau cu reverul meu! Hai, circulă! (citește ziarul).

Scena II

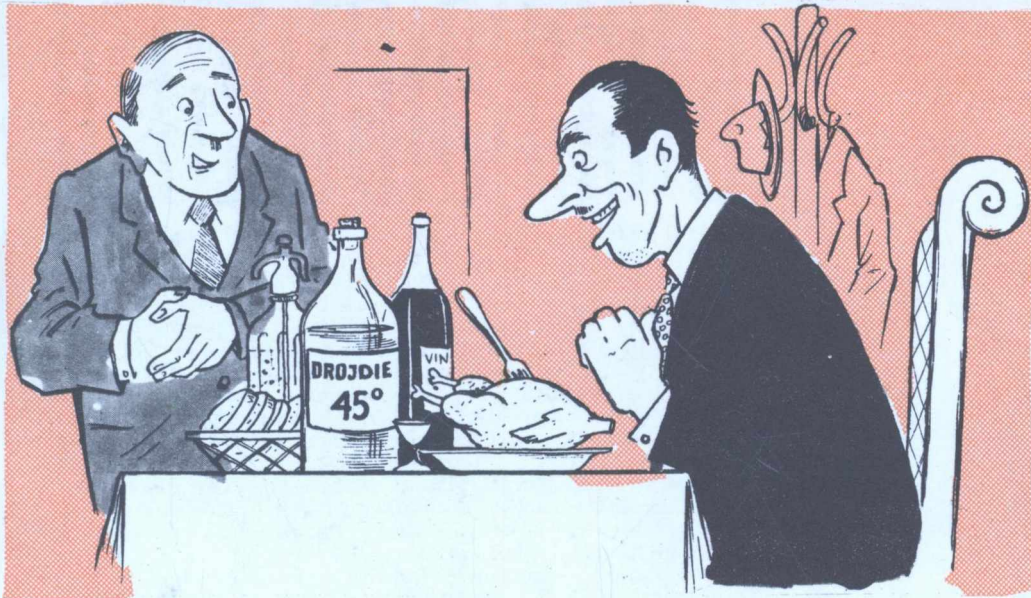
TRAMVAIUL: Ajunge la capătul liniei.

CĂLĂTORUL: Află numărul taxatorului: 7106 de pe remorca 1503, joi 31 august 1961, dimineața.

TAXATORUL: Hait! M-am ars! (citește Urzica).

S. R.

— Trebuie să recunosc că de la ultima mea inspecție, în activitatea întreprinderii s-a produs o cotitură serioasă, pot spune de...45°!!!

Desen de S. NOVAC

CUM NU MI-AM GĂSIT EROUL

În sfârșit, m-a convins nevastă-mea, cea mai fidelă cititoare a operelor mele, că e păcat să-mi irosesc talentul cu schițe umoristice, când aș putea să încerc și eu ceva serios. Un roman de pildă...Mda, uite la asta nu m-am gândit! Ce-i drept e drept! Mi-am irosit până acum o groază de talent, 10 topuri de hîrtie velină și 5 stilouri cu iridiu și n-am scris măcar un roman! Dar de azi, gata. „Aut roman, aut nihil“, cum ziceau și romanii. Mi-am fixat și subiectul: Tînărul inginer-agronom Stănică, venit de curînd la gospodăria colectivă din sat, se îndrăgostește lulea de micuța învățătoare Sevastița de la școala elementară. Aici, însă, nevastă-mea mi-a întrerupt subiectul. „Crezi că romanele se scriu din birou, ca schițele? Trebuie să mergi pe teren în documentare. Să vezi ce fel de om este inginerul Stănică, cum muncește, să-l analizezi...Vrei să iasă un personaj schematic?“ Dar unde să mă duc în documentare?

Pînă la urmă, tot nevastă-mea mi-a dat ideea. Voi merge la sfatul popular, la secția agricolă, să-mi indice ei o colectivă unde pot găsi un Stănică demn de eroul romanului.

La secția agricolă intru în primul birou și, luînd poză de romancier, mă adresez unui tovarăș care răsfoia niște dosare:

— Tovarășe, eu sint umorist! Pardon, scriitor, mă corectez repede.

— Mă rog, luați loc, mă invită acesta.
— Lucrez la un roman despre viața satului...

— Aha, interesant! Sînteți cumva rudă cu Marin Preda?

— O nu, lăsați! Și cum vă spuneam, am nevoie pentru documentare de un inginer-agronom tînăr, harnic, simpatic, mă rog, să poată inspira un erou pozitiv de roman.

Tînărul se infipse mai bine în fotoliul biroului și căzu pe gânduri cu voce tare: Un inginer... agronom... harnic... simpatic... Apoi, către mine, cu expresia lui Arhimede cînd a strigat „Eureka“:

— Tovarășe scriitor, scrieți despre minel
— Cum despre dumneata? fac eu uimit.
Ce, dumneata ești agronom?

— Desigur! Nu se vede? Poftim! Și-mi întinde un dosar gros: „Studiul privind floarea-soarelui“, sau asta mai tehnic: „Recoltarea sfeclii de zahăr“.

— Păi, tovarășe, să vezi...bat eu în

retragere. Voi scrie cu plăcere dacă vrei dumneata. Voi reveni mîine...

— Dar să mă fotografiati exact în roman! glumi el, luînd o poză marțială, cu un cot pe „floarea-soarelui“ și altul pe „sfecla de zahăr“.

Am ieșit și m-am dus în parc să-mi revin. Cum să scriu despre el? Asta-i personaj veridic, care face recoltarea sfeclii prin telefon?

A doua zi, la sfat, ocolesc primul birou și intru în al doilea. Un tînăr blond, cu ochelari, manevra cu abilitate o stampilă aplicînd-o pe niște adrese. Îl iau ușurel:
— Bună ziua, tinere! Eu sint scriitor și-n noul meu roman e vorba de un inginer-agronom...

— Foarte bine, mă întrerupe el, dar vedeți, se apropie recoltarea și nu ne arde nouă, acum, de romane. În fond ce doriți?

— Să-mi spui la ce colectivă pot da de un tînăr agronom bun pentru panoul frunțașilor. Vreau să scriu despre el, despre viața lui.

— Aha! Căutați un agronom tînăr și harnic să-l faceți erou de roman? Păi atunci, iată-l!

Și cu mîna cu care ținea stampila, se bătu plin de mîndrie pe piept, încît pe cămașa-i albă se putea citi clar: Secția agricolă a sfatului...Am murmurat o scuză și am plecat amărit că nu-mi pot găsi eroul.

A doua zi, ocolind primele două birouri, intru în al treilea. Un tovarăș mărunțel vorbea la telefon așa că mă îndreptai spre un flăcău voinic care scria un referat:

— Tovarășe referent, eu scriu romane și am nevoie de un inginer-agronom...

— Hă! rise voinicul. Bravo! Asta înseamnă că și eu cînd scriu sfaturi agrotehnice să am nevoie de un compozitor de operetă.

— Tovarășe, să lăsăm gluma, că eu nu sint umorist, ci romancier. Caut un inginer-agronom care să-mi inspire pe eroul romanului la care lucrez.

— Păi zi așa, tovarășe scriitor! Poftim, vă stau la dispoziție...

— Cum adică? Sînteți și dumneavoastră s...inginer-agronom?

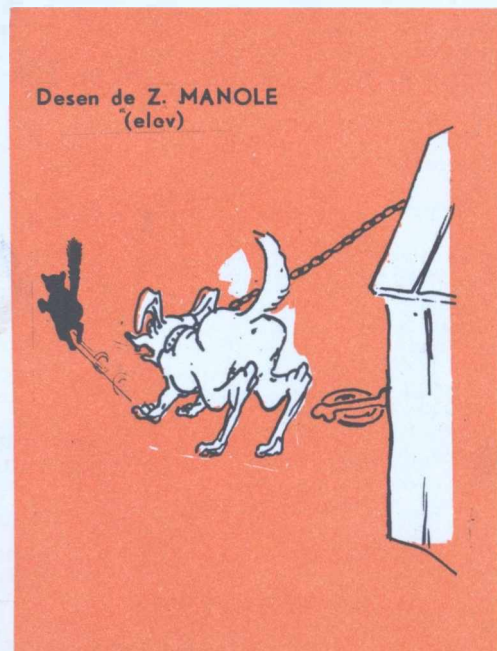
Simțeam că mă sufoc.
— Și ce vă mirați așa? Parcă aș fi bariton de operă și aș scrie referate agrotehnice.

— Mă rog, mă scuz eu, dar indicați-mi totuși o colectivă, căci în romanul meu am nevoie de mai mulți eroi, tot agronomi.

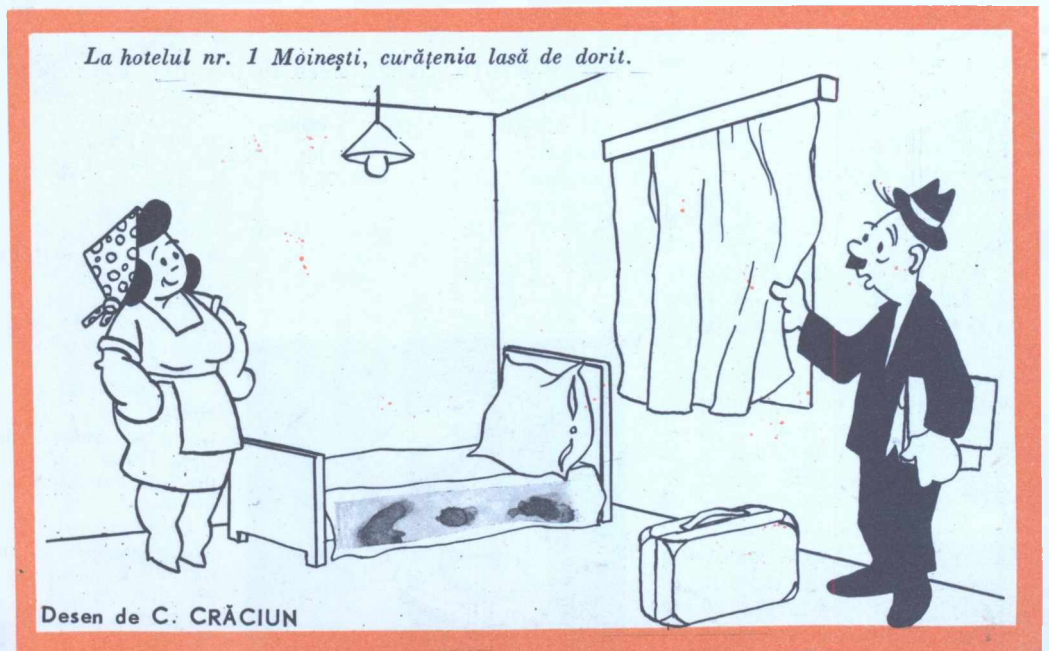
— Păi, ce să mai mergeți la colectivă, cînd îi aveți colea, la noi în secție? Avem eroi destui! Și toți cu diplomă de agronomi!

Deocamdată, am renunțat la romanul serios cu agronomul. Că dacă mă luam după ei, ieșea un roman de mai mare risul. Ceea ce ar fi adus tot a schiță umoristică.

ALEX. LĂPUȘNEANU

— Reacție în lanț!..

CETĂȚEANUL: — Cum, a rămas totuși curată perdeaua asta?
— A plouat-o ieri cînd am uitat fereastra deschisă!

- Ce se aude cu sacoul meu?
- S-a curățat!

CARTE
POȘTALĂ

DESTINATAR: Întreprinderea
„Luceafărul” care a pierdut
un sacou dat la curățat.

EXPEDITOR: Păun Nicolae
Urziceni, reg. București

CĂRȚI POSTALĂ
URZICA

CARTE
POȘTALĂ

DESTINATAR: Sfatul popular
din comuna Baia de Fier
care nu se îngrijește de buș
întreținere a monumentului
natural „Peștera Muierei”

EXPEDITOR:
I. Dincă, comuna Baia de Fier
raionul Giłort

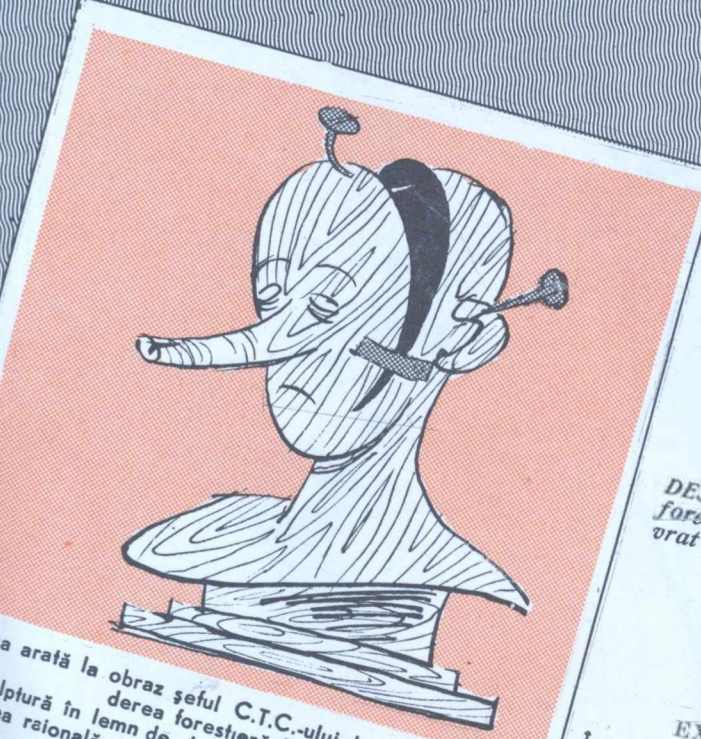

- Dacă mergi la Peștera Muierei ai să vezi acolo
un excepțional monument al... neglijenței statului
popular local

CARTE
POȘTALĂ

DESTINATAR: Întreprinderea
forestieră Focșani, care a li-
vrat o cantitate de cherestea
de proastă calitate

EXPEDITOR:
Întreprinderea raională de in-
dustrie locală „1 Mai” Tecuci.

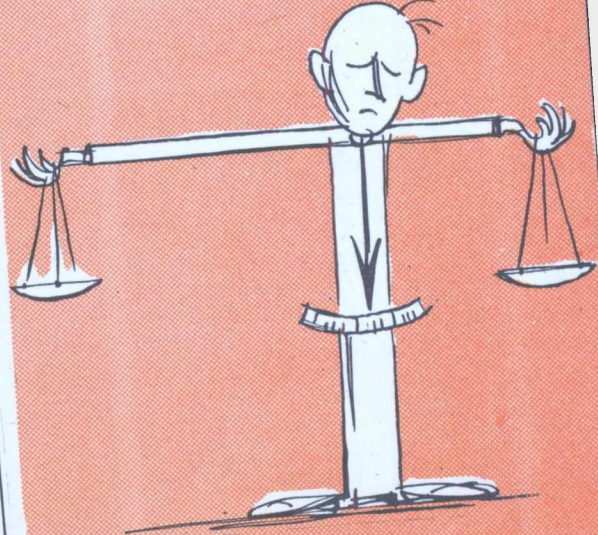
Se arată la obraz șeful C.T.C.-ului de la Întreprin-
derea forestieră Focșani.
Sculptură în lemn de cherestea respinsă de Întreprin-
derea raională de industrie locală „1 Mai”, Focșani.

Desene de A. POCH

CARTE
POȘTALĂ

DESTINATAR: Șeful depo-
zitului de combustibil din
gara Fetești, Liznic Atanase,
care dă lipsă la cîntar.

EXPEDITOR:
Aurel Iancu, Fetești — Gară,
reg. București

Cîntărește strîmb pentru că are un „braț” mai lung.

URZICA
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariat 15 38.56; Secția scrisori 14 60.34;
Secretariat de redacție 14 28.15; Interurban 27

PENULTIMA ORĂ

ȘTIRI ultrascurte

Păzea: vilegiaturiiștii veseli!

Fapt divers pentru umplut coloanele în presa occidentală: un grup de vilegiaturiiști de lângă Oslo, avînd o strașnică poftă să se distreze, au oprit un tren în plin cîmp și l-au... cucerit prin abordaj, intitulîndu-se „urmașii vikingilor pe drumul de fier“. Deși era evident că „urmașii“ se simțeau mai curînd ca la drumul mare.

O fi drumul de fier, dar trebuie să ai nervi de oțel, ca să rezisti la asemenea „distracții“.

Nervi de oțel ca să rezisti și, bineînțeles, cap de lemn ca să le faci.

Se caută profesori, dar se speră să nu se găsească...

Ziarele franceze relevă lipsa de cadre didactice sub semnul căreia s-au deschis anul acesta școlile. Lipsesc 900 profesori titulari. Deocamdată se caută. Dar nu se știe ce s-ar întîmpla dacă s-ar găsi, deoarece lipsesc și fondurile necesare pentru nevoile învățămîntului. Sînt fonduri mai mult pentru războiul din Africa. Așa că, după cum se vede, se caută profesori, dar se speră să se găsească... soldați!

Doctorul Müller salvează omenirea!

Institutul american de științe biologice a primit recent o propunere a d-rului Hermann Müller, destinată să servească omenirii „după cel de al treilea război mondial“. Cuprins de sentimente umanitariste, Hermann Müller și-a pus în cap să învețe pe supraviețuitorii unei asemenea catastrofe ce au de făcut după ce vor fi distruse „valorile lumii“. Observăm că, fiind vorba de valori, se presupune că opera lui Müller va rămîne intactă. Altfel supraviețuitorii nu s-ar mai putea servi de ea.

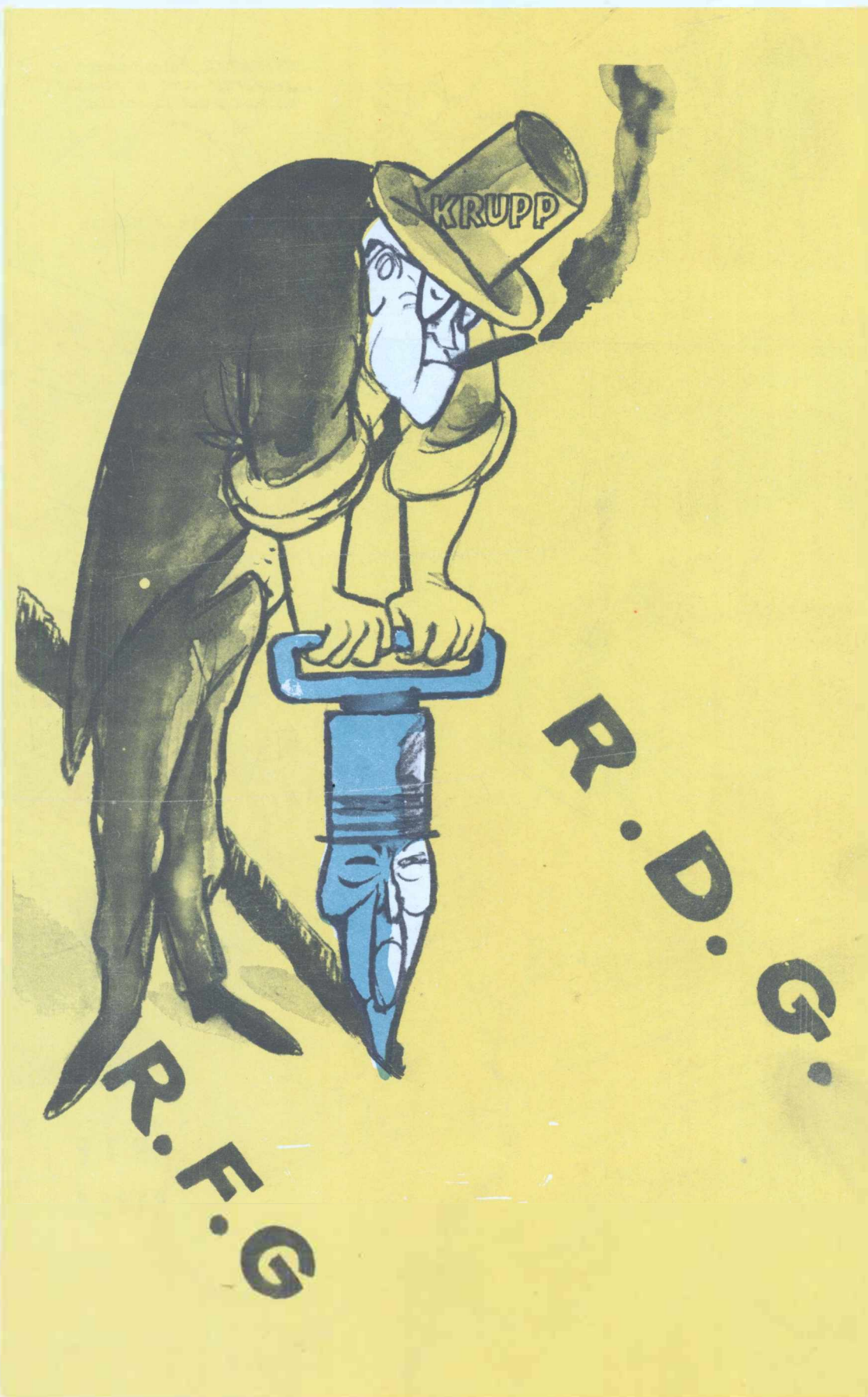
Sub semnul isteriei războinice, autorul își închipuie că omenirea are nevoie de un dezastru, ca s-o învețe el ce are de făcut după război. Dar omenirea știe ce are de făcut înainte de război, ca să evite dezastrul. Și pentru asta nu-l întrebă pe dr. Müller!

Laptele de nylon

O statistică oficială din Boston arată că 30% din elevii acestei localități nu au putut să explice de unde provine laptele, iar despre vacă au arătat că este un animal feros care mișună amenințînd liniștea pădurilor virgine. Numai unii mai erudiți au știut să explice că laptele se obține din lapte praf care, la rîndul lui, se fabrică prin măcinarea nylonului.

În fața situației, organele de resort au luat măsurile de îmbunătățire grabnică, hotărînd să fie duse imediat patru vaci la... grădina zoologică din orașul Boston.

O măsură care ne-a lăsat ... praf.

„INSTRUMENTUL“

Desen de NELL COBAR